

PRIMERA COMUNIÓ

Plovía. Per l'àvid color de cel dels excusats, robins, maragdes, pensaments s'esfullaven correctes. Sis en punt del matí. Braguetes de seda, culotets amb randa i gotineues de sang antiga. Vora el Kempis i el Sant Crist de nacre, prop de les taules de la Llei. La tia Marta té un senyal a la sina esquerra. Cada divendres —cada Primer Divendres— li raja aigua de roses, mentre agonitzen els seminaristes ofegats de nenúfars molt pàl·lids. Sor Marcellina s'estreny el cilici a la cuixa; tots els miralls li festegen nuesa. I el dimoni boiet que es masturba a les golfes. Plovía. Plovía per l'alba, pels arbres, pels àngels. Plovía a les dures llambordes polides, al terrat de les mitges i de les lligacames, a les palmes daurades del martiri del dia. L'Ecce-Homo sagnava. De sobte, les sines de la tia Marta, tallades i blanques damunt un tovalló de fil, volaren cap a l'horitzó d'agulles de cap blanc. Ah, la pluja al balcó, al rovell dels tapissos, els corcs de la pluja per la xicarandana. L'Ecce-Homo sagnant dins el vidre. La camisola neta, sabó fluix i bugada, el vestidet amb entredós, el vel, la corona. Ciris de mort en els calaixos. Sor Marcellina canta, sola en el cor, voltada de codonys, de pomes, mentre el dimoni boiet li esgratinya les cuixes. La tia Marta ha obert de pinte-en-ample i entren, empenyent-se, les catedrals i les músiques. Corpus Domini Nostri Iesu Christi custodiet animam tuam in vitam aeternam. Rodaments de cap, coïssors tendres als mugrons. I amèn, amèn, amèn per tots el diamant, per cada raig de virolada llum, per les raconades humides dels porxos. Amèn en el coret de l'àngel mulladíssim.

Degué morir molt jove; no va conèixer mascle.

MISERERE MEI DEUS

Miraves el rellotge. Llibres i liris s'acopaven i el mar salplujava les finestres. Cercaves veus pels racons dels calaixos. Però només hi trobaves capsetes de llumins, llàpissos espuntats, fulles marcides. Volies demanar socors. L'alba, mentrestant, s'acostava amb passes de botxí. ¿Recordaves les veles tesses del capvespre? Veies com els homoniqueus de colzada sardanejaven al teu voltant. Et feien jutipiris. Callaves. Miraves el rellotge. Aranyes et filaven els polsos. A defora passava en silenci el riu cabalosíssim; el riu profund, d'aigües obscures; el riu tot sol per l'ermàs del crepuscle. Hauries volgut omplir les runes de xiscles. O caçar a l'abeurada infants com ocellons. No tenies ni un sol clavell a les mans. Ni una sola veu en els calaixos de la taula. Vas encendre la pipa. Se sentien trompetes en el bosc. Llunyanes. El mar, rabent i rabiüt, rompia onades en els vidres. Ni un bri de misericòrdia.

AMB COR DEFÈS

Amb cor defès, mig fes, golut, fotut,
sonet amic, antic torna'm l'afany;
sense cap guany, estrany la clau al pany
i tot so-l'any mal averany m'acut.

M'embrèn a mi talment com la puput
en el claper. Remut de tot parany,
sigues, sonet antic, amic i plany
de fentes mans, de clam sorrut escut.

Mort creix en mi, la sang al grat del vent.
Ja res no em tol l'aspror de folla amor,
cendra i oblit esdevinguts present.

En tu viuran maror, follor, cremor
d'aquell que mor, retuts lament i accent,
desert d'amics, de béns e de senyor.